

mere Grund til at sige: Efter at vi har paalagt Landet saa store Skattebyrder, er der nok til alle rimelige Udgifter baade i Aar og i kommende Aar, hvis man blot lader de borgerlige Udgifter faa deres Del af de borgerlige Indtægter og ikke forøger Militærudgifterne yderligere.

N. Neergaard: Jeg skal ikke forlænge Debatten synderligt. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) gjorde os jo en interessant politisk Meddelelse, nemlig den, at i Aar vil for første Gang i Verdenshistorien eller i alt Fald i Danmarkshistorien Socialdemokratiet stemme for Finanslovsforslaget. Han motiverede det ikke ved Kærlighed til det radikale Ministerium, men ved Forfatningssituationen, og tilføjede, at hvis det havde været Ministeriet Berntsen, der havde siddet, vilde Socialdemokratiet have stillet sig paa samme Maade. Jeg skal dertil kun gøre den Bemærkning, at saa begriber jeg oprigtigt talt ikke, hvorfor Socialdemokratiet ikke allerede i Fjor stemte for Finanslovsforslaget; da havde man jo Forfatningssituationen, og man havde Ministeriet Berntsen, som man var meget vel tilfreds med i Forfatningssagen, jeg tror lige saa vel tilfreds, som man er med det nuværende Ministerium. Jeg ser derfor ikke rigtigt, hvorfor man ikke allerede i Fjor kunde tage den Beslutning. Men det, der er vigtigere end Fortiden, er jo Fremtiden, og jeg nærer den Tro, at naar man nu har taget denne heroiske Beslutning, som Socialdemokratiet her har taget, saa er det derved kommet ud over en — ja, egentlig en noget kedelig Stilling, som det havde bragt sig selv i ved overdrevent Konsekvensmageri. Det er nu en Gang ikke nogen heldig Stilling, at man sidder hele Aaret igennem og tager ivrigt og virksomt Del i Finanslovbehandlingen og saa ender med at undlade at stemme for Finansloven. Jeg tror derfor, det er en forstandig Beslutning, de Herrer har taget nu, og føler mig overbevist om, at de i Fremtiden vil blive derved og stemme for Finanslovsforslaget, hvilket ogsaa er det eneste korrekte og rimelige for et Parti, der i Virkeligheden her i Landet slet ikke mere staar som et rent negativt Protestparti, men som tager en fuldkommen lige saa livlig Del i hele det politiske Arbejde, som vi andre og gaar ind som et Led i det hele ligesom vi andre Partier.

Den højtærede Finansminister sagde, at Administrationen kunde ikke faa alle

Forslag færdige til Oktober. Nej, deri har han saa ganske Ret, og det, som man kunde ønske, er ogsaa i det højeste, at det kun skulde være undtagelsesvis, at der fremkommer Ændringsforslag mellem anden og tredje Behandling. Man kunde nok, tror jeg — og det gælder jo lige saa vel tidligere Regeringer, som det gælder denne, hvis der altsaa ligger nogen Bebrejdelse heri, saa gælder den os alle sammen —, man kunde nok i noget højere Grad gøre sig færdig til Nytaar. Den Bevidsthed kunde nok gaa ind i Folk, at hvad der ikke er indsendt til Ministerierne i saa god Tid, at det i hvert Fald kan komme med til anden Behandling af Finansloven, det kan kun komme med under ganske særlige Forhold. Saadanne særlige Forhold er der naturligvis — det vilde være ganske urimeligt at mene, at der ikke nødvendigvis ogsaa maa komme Ændringsforslag til tredje Behandling, men jeg tror, at deres Antal kunde indskrænkes ikke saa ganske lidt.

Saa gav den højtærede Minister en Fremstilling af Forholdene i Fjor med Hensyn til denne Budgettering af Indtægterne, som jeg ikke ganske kan underskrive. Jeg synes næsten, at jeg ikke allerede i Fjor havde haft den glimrende finansielle Idé, som han har haft i Aar. Men den ærede Minister vil vide af Debatterne baade her og i det andet Ting, at saa idéfattig var jeg dog ikke, at jeg ikke havde haft den Tanke — den laa jo ogsaa lige for. Men naar jeg ikke budgetterede paa den omtalte Maade, var det med fuldt beraad Hu. Thi jeg vidste, at hvis jeg havde gjort det samme, som den højtærede Finansminister har gjort i Aar, og som jeg selv sagde i Fjor, at man i og for sig var berettiget til at gøre, saa havde de skam først rigtig taget fat, og saa havde man sagt: Her har vi denne Finansminister, som har lovet at skaffe Balance, og saa begynder han oven i Købet med at give sig til at pynte paa Budgettet og indføre helt nye og fordærvelige Metoder i Israel. Saa havde jeg faaet det paa Tallerkenen. Det faar den højtærede nuværende Finansminister ganske vist ikke, for han er jo en mere elsket Person deroppe end jeg.

Saa kommer jeg til det Spørgsmaal, som den højtærede Finansminister og jeg tidligere har drøftet med hinanden, nemlig Spørgsmaalet om den finansielle Balance. Jeg følte mig nu ikke saa beroliget af